

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-713/20

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

v.
X

a

Y
v.

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Centrale Raad van Beroep)

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 13 října 2022

„Řízení o předběžné otázce – Sociální zabezpečení migrujících pracovníků – Nařízení (ES) č. 883/2004 – Článek 11 odst. 3 písm. a) a e) – Osoba s bydlištěm v jednom členském státě vykonávající zaměstnání v jiném členském státě – Pracovní smlouva(y) uzavřená(é) s jedinou agenturou práce – Dočasná přidělení k výkonu práce – Mezidobí – Určení právních předpisů použitelných v mezidobí mezi dočasnými přiděleními k výkonu práce – Skončení pracovního poměru“

Sociální zabezpečení – Migrující pracovníci – Použitelné právní předpisy – Osoba s bydlištěm v jednom členském státě vykonávající prostřednictvím agentury práce se sídlem v jiném členském státě dočasná přidělení k výkonu práce na území tohoto jiného členského státu – Podřízenost této osoby v mezidobích mezi těmito dočasnými přiděleními k výkonu práce vnitrostátním právním předpisům členského státu jejího bydliště – Podmínka – Skončení pracovního poměru v uvedených mezidobích

[Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004, čl. 11 odst. 3 písm. a) a b)]

(viz body 40, 43, 44, 48, 50, 53 a výrok)

Shrnutí

Od ledna 2013 X (nizozemská státní příslušnice s bydlištěm v Německu) a od července 2017 Y (polský státní příslušník s bydlištěm v Polsku) začali vykonávat zaměstnání v Nizozemsku prostřednictvím agentur práce. X uzavřela pracovní smlouvu s agenturou práce, v jejímž rámci byla dočasně přidělována k výkonu práce, tato dočasná přidělení byla oddělena mezidobími, během kterých vykonávala neplacené úkoly a domácí práci za nízkou odměnu, rovněž v Nizozemsku. Y uzavřel po sobě následující pracovní smlouvy s agenturou práce, oddělené několika mezidobími.

V červenci 2015 byl X sdělen výkaz jejich nároků na důchod, z něhož vyplývalo, že vzhledem k tomu, že měla bydliště v Německu, byla v rámci nizozemského systému sociálního zabezpečení pojištěna pouze v obdobích, kdy skutečně pracovala pro agenturu práce v Nizozemsku, ale nikoli v mezidobích mezi dočasnými přiděleními k výkonu práce.

V březnu 2016 byl Y, který v období od 1. ledna do 7. února 2016 nepracoval, informován, že nemá nárok na rodinné přídatky na základě nizozemského systému sociálního zabezpečení za leden a únor 2016, jelikož k prvním pracovním dnům každého z těchto měsíců nevykonával v Nizozemsku výdělečnou činnost.

Každá z dotčených osob podala proti rozhodnutí, které vůči ní bylo přijato, žalobu k rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko). Předkládající soud, Centrale Raad van Beroep (odvolací soud ve věcech sociálního zabezpečení a veřejné služby, Nizozemsko), k němuž byla podána odvolání proti rozsudkům vydaným soudem v Amsterodamu, má za to, že se tyto spory týkají otázky, zda v mezidobí mezi uvedenými dočasnými přiděleními skončila jejich účast na nizozemském sociálním zabezpečení. Tento soud má za to, že za tímto účelem je nezbytné určit právní předpisy použitelné během těchto mezidobí podle nařízení č. 883/2004¹.

Soudní dvůr rozhodl, že na základě uvedeného nařízení², se na osobu, která má bydliště v jednom členském státě a prostřednictvím agentury práce se sídlem v jiném členském státě vykonává v rámci dočasného přidělení práci na území tohoto jiného členského státu, vztahují v mezidobích mezi uvedenými dočasnými přiděleními k výkonu práce vnitrostátní právní předpisy členského státu, ve kterém má bydliště, pokud na základě této agenturní pracovní smlouvy pracovní poměr v těchto mezidobích zaniká.

Závěry Soudního dvora

Soudní dvůr úvodem připomíná zásadu stanovenou v čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004, podle které se na zaměstnance nebo osobu samostatně výdělečně činnou v členském státě vztahují právní předpisy tohoto členského státu. Pokud jde dále o otázku, zda je třeba mít za to, že dotčené osoby vykonávaly v uvedených mezidobích zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost, Soudní dvůr uvádí, že pojem „zaměstnání“ je definován jako každá činnost nebo obdobná situace, která je za takovou považována pro účely právních předpisů sociálního zabezpečení členského státu, v němž taková činnost nebo obdobná situace existuje³.

V projednávané věci přitom X vykonávala svou činnost na základě smlouvy o dočasném přidělení k výkonu práce na dobu určitou, která stanovila, že pracovní poměr měl být zahájen v okamžiku skutečného zahájení její činnosti a ukončen při ukončení této činnosti. V mezidobích mezi jejími dočasnými přiděleními k výkonu práce proto neexistoval mezi X a agenturou práce pracovní poměr. Kromě toho, činnosti, které X vykonávala v Nizozemsku během těchto mezidobí, nelze považovat za zaměstnání nebo obdobnou situaci ve smyslu nizozemských právních předpisů. Pokud jde o Y, v mezidobí mezi dvěma smlouvami, které uzavřel s agenturou práce, byl pracovní poměr mezi ním a agenturou práce skončený.

¹ – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1, a oprava Úř. věst. 2004, L 200, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72).

² – Konkrétně jeho článku 11 odst. 3 písm. a) a e).

³ – Viz čl. 10 písm. a) nařízení č. 883/2004.

Z toho vyplývá, že z důvodu ukončení jejich výdělečné činnosti dotyčné osoby nevykonávaly v mezidobích mezi jejich dočasnými přiděleními k výkonu práce zaměstnání ani se nenacházely v obdobné situaci ve smyslu nizozemských právních předpisů. V důsledku toho nespádaly do působnosti čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004, takže se na ně nevztahovaly nizozemské právní předpisy. Pro účely použití právních předpisů členského státu zaměstnání je vždy nezbytná existence nepřetržitého pracovního poměru. Za těchto podmínek dotyčné osoby během uvedených mezidobí spadaly do působnosti čl. 11 odst. 3 písm. e) nařízení č. 883/2004⁴, jež představuje zbytkovou normu, která má zahrnovat všechny osoby nacházející se v situaci, jež není specificky upravena jinými ustanoveními uvedeného nařízení, a tudíž se na ně vztahovaly právní předpisy členského státu bydliště.

⁴ – Toto ustanovení stanoví, že se na jiné osoby, na které se nepoužijí písmena a) až d) uvedeného odstavce, vztahují právní předpisy členského státu bydliště, aniž jsou dotčena ostatní ustanovení tohoto nařízení, která jim zaručují dávky podle právních předpisů jednoho nebo více členských států.